

УДК 159.9:351.74–057.53

DOI <https://doi.org/10.32782/academ-ped.psyh-2026-1.25>**Олеся ЧЕРНЯКОВА**

кандидат психологічних наук, доцент,
доцент кафедри філософії та психології,
Київський університет інтелектуальної власності та права
cherniakovaolesia@gmail.com
ORCID: 0000-0002-0384-4829

Олександр ГРИШКО

кандидат психологічних наук, доцент,
кафедри філософії та психології,
Київський університет інтелектуальної власності та права
grichkood4@gmail.com
ORCID: 0009-0002-3351-2902

ВПЛИВ ПРОФЕСІЙНОГО ВИГОРАННЯ НА ПОВЕДІНКУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У КОНФЛІКТНИХ СИТУАЦІЯХ

Анотація. Мета: теоретично осмислити та емпірично дослідити проблему впливу професійного вигорання на поведінку поліцейських у конфліктних ситуаціях. **Методологія.** Емпіричне дослідження проведено із застосуванням кількісного підходу. Вибірку склали 52 поліцейські віком від 23 до 35 років зі стажем професійної діяльності понад один рік. Для діагностики рівня професійного вигорання застосовано опитувальник К. Маслач, що дозволяє оцінити вираженість емоційного виснаження, деперсоналізації та редукції особистісних досягнень. Особливості поведінки у конфліктних ситуаціях досліджувалися за допомогою методики К.У. Томаса «Стратегії поведінки людини у конфліктній ситуації», яка охоплює стратегії змагання, співпраці, компромісу, уникнення та пристосування. Статистична обробка результатів здійснювалася з використанням кореляційного аналізу за коефіцієнтом Пірсона. **Наукова новизна.** У статті вперше на вибірці українських поліцейських емпірично підтверджено наявність специфічних статистично значущих взаємозв'язків між окремими компонентами професійного вигорання та стилями поведінки у конфліктних ситуаціях. Отримані результати розширюють уявлення про професійне вигорання як психологічний чинник, що не лише впливає на емоційний стан поліцейських, але й детермінує характер їхньої поведінки в умовах конфліктної взаємодії. **Висновки.** Встановлено, що зростання рівня професійного вигорання, зокрема таких його складових частин, як емоційне виснаження та деперсоналізація, супроводжується посиленням тенденції до використання непродуктивних стратегій поведінки у конфлікті, таких як змагання та уникнення. Водночас нижчі показники вигорання корелюють з переважанням конструктивних стратегій співпраці та компромісу. Отримані результати можуть бути використані під час розроблення психопрофілактичних і корекційних програм, спрямованих на збереження психологічного здоров'я поліцейських та підвищення ефективності їхньої професійної діяльності в умовах конфлікту.

Ключові слова: професійне вигорання, емоційне виснаження, поліцейські, конфліктна поведінка, стратегії поведінки, психологічне дослідження.

© О. Чернякова, О. Гришко, 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Olesia CHERNIAKOVA

Candidate of Psychological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Philosophy and Psychology,
Kyiv University of Intellectual Property and Law
cherniakovaolesia@gmail.com
ORCID: 0000-0002-0384-4829

Oleksandr GRYSKO

Candidate of Psychological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Philosophy and Psychology,
Kyiv University of Intellectual Property and Law
grichkood4@gmail.com
ORCID: 0009-0002-3351-2902

**INFLUENCE OF PROFESSIONAL BURNOUT ON THE BEHAVIOR
OF POLICE OFFICERS IN CONFLICT SITUATIONS**

Abstract. Purpose: to theoretically comprehend and empirically investigate the impact of professional burnout on the behavior of police officers in conflict situations. **Methodology.** The empirical study was conducted using a quantitative approach. The sample consisted of 52 police officers aged 23 to 35 with more than one year of professional experience. To diagnose the level of professional burnout, the Maslach Burnout Inventory was applied, which allows for the assessment of emotional exhaustion, depersonalization, and reduced personal accomplishment. Behavioral characteristics in conflict situations were examined using K. W. Thomas's methodology "Conflict Behavior Strategies", which includes the strategies of competition, collaboration, compromise, avoidance, and accommodation. Statistical processing of the data was carried out using Pearson's correlation analysis. **The scientific novelty.** For the first time, based on a sample of Ukrainian police officers, the study empirically confirms the presence of specific statistically significant relationships between individual components of professional burnout and behavioral styles in conflict situations. The obtained results expand the understanding of professional burnout as a psychological factor that not only affects the emotional state of police officers but also determines the nature of their behavioral reactivity in conditions of conflict interaction. **Conclusions.** It was established that an increase in the level of professional burnout, particularly such components as emotional exhaustion and depersonalization, is accompanied by an increased tendency to use non-productive conflict behavior strategies, such as competition and avoidance. At the same time, lower levels of burnout correlate with the predominance of constructive strategies of collaboration and compromise. The findings may be used in the development of psychoprophylactic and corrective programs aimed at preserving the psychological well-being of police officers and enhancing the effectiveness of their professional activity in conflict situations.

Key words: professional burnout, emotional exhaustion, police officers, conflict behavior, behavioral strategies, psychological research.

Постановка проблеми. У сучасному суспільстві, що перебуває в умовах затяжної соціальної турбулентності, високого рівня стресогенності та постійної загрози, професійна діяльність працівників правоохоронних органів виходить за звичні межі. Поліцейські дедалі частіше опиняються на передовій не лише фізичної, але й психологічної конфронтації, що супроводжується емоційним виснаженням, втратою внутрішньої мотивації, зниженням емпатії та порушенням здатності до ефективної комунікації в конфліктних ситуаціях. Усе це вказує на системну проблему – професійне вигорання, яке вже не є приватним викликом окремої особистості, а переростає у загрозу ефективному функціонуванню інституцій безпеки.

Професійне вигорання у поліцейських має багатовимірний характер: воно торкається як когнітивної сфери (наприклад, уповільнення реакцій або викривлене сприйняття загроз), так і афективної (емоційне спустошення, зниження рівня толерантності), що може призводити до деформації поведінкових патернів у ситуаціях конфлікту від надмірної жорсткості до повної апатії. Наявність такого дисбалансу викликає глибоке занепокоєння, оскільки саме у конфліктних взаємодіях, де долі людей часто вирішуються миттєво, критичне значення психоемоційної стійкості працівника поліції набуває вирішального значення.

Незважаючи на зростання кількості досліджень у сфері професійного вигорання, специфіка його впливу саме на поведінку

поліцейських у конфліктогенних умовах залишається висвітленою фрагментарно. Складність проблеми полягає також у тому, що традиційні моделі регуляції поведінки не враховують чинників хронічного виснаження, а отже, не дають змоги адекватно передбачити реакції фахівця в умовах критичного навантаження.

Отже, актуальність дослідження може бути обґрунтована потребою практичного рівня: здобуті результати здатні слугувати основою для формування нових стратегій підтримки психологічного здоров'я поліцейських, удосконалення тренінгових програм з регуляції поведінки у стресових умовах та підвищення загальної ефективності професійної діяльності в умовах конфлікту.

Аналіз джерел та останніх досліджень. Упродовж останніх років проблема професійного (емоційного) вигорання набула широкого наукового резонансу, що зумовлено зростанням інтенсивності праці, посиленням психологічного тиску в професійному середовищі та актуалізацією теми психічного благополуччя.

Вагомий внесок у теоретичне осмислення феномена вигорання здійснили такі дослідники, як О. Вавринів [1], Р. Яремко [1], Л. Водянка [2], Д. Суховерхівка [2], А. Занюк [2], Г. Гнускіна [3], А. Петлюк [4], Н. Гриньова [4], А. Івасюк [5], М. Лаврова [6], О. Льошенко [7], В. Кондратьєва [7], Т. Настич [8], О. Головіна [8], Л. П'янківська [9], Л. Чеканська [10], В. Ставицька [10].

Низка робіт зосереджена на характеристиках професійного вигорання у представників ризиконебезпечних і допоміжних професій (О. Вавринів, Р. Яремко [1], Г. Гнускіна [3]), де наголошено на зв'язку між емоційним виснаженням та зниженням ефективності професійного функціонування. Важливим є також уточнення дефініційного поля: дослідники, зокрема Л. Водянка, Д. Суховерхівка та А. Занюк [2], пропонують диференційований підхід до розуміння сутності емоційного вигорання, розкриваючи його крізь призму сучасних психологічних концепцій, що також узагальнюється у працях М. Лаврової [6], Л. П'янківської [9], Л. Чеканської та В. Ставицької [10].

Проблематика взаємозв'язку між емоційним станом фахівця та його поведінкою в

конфліктних умовах опосередковано висвітлюється в контексті навчального середовища (Н. Гриньова, А. Петлюк [4]), проте у сфері правоохоронної діяльності вона представлена лише фрагментарно. Вагомим є внесок Т. Настич і О. Головіної [8], які розглядають професійне вигорання поліцейських як один з ключових чинників професійної деформації, однак ця робота, на нашу думку, вимагає подальшого розгортання з урахуванням сучасного контексту службової діяльності в умовах високого ризику. Деякі дослідники (А. Івасюк [5], О. Льошенко, В. Кондратьєва [7]) акцентують увагу на можливостях діагностики, профілактики та корекції синдрому вигорання, що становить практичний інтерес для розроблення інтервенційних програм.

Попри зростаючу увагу до окресленої проблематики, недостатньо дослідженими залишаються аспекти впливу професійного вигорання на поведінку працівників поліції в конфліктних ситуаціях, де психоемоційне виснаження може мати безпосередні наслідки для ефективності комунікації, прийняття рішень і дотримання етичних норм взаємодії.

Перспективи дослідження, що вимагає додаткової уваги з боку наукової спільноти, пов'язані з необхідністю поглибленого вивчення специфіки конфліктної поведінки поліцейських у стані вигорання, встановленням причинно-наслідкових зв'язків між психоемоційним станом і реактивністю у стресових комунікативних ситуаціях, а також розробленням психокорекційних та тренінгових моделей, здатних підвищити стресостійкість і знизити ризик професійної деформації.

Мета статті – теоретично осмислити та емпірично дослідити проблему впливу професійного вигорання на поведінку поліцейських у конфліктних ситуаціях.

Виклад основного матеріалу. Важливим етапом осмислення окресленої проблематики вважаємо уточнення понятійно-категоріального апарату. Так, О. Вавринів та Р. Яременко, посилаючись на К. Маслач, визначають професійне вигорання як тривале емоційне виснаження, що виникає внаслідок впливу хронічного стресу, пов'язаного з умовами трудової діяльності. Окрему увагу дослідники акцентують на тому, що розвиток цього стану також може бути зумовлений невідповідністю між

особистісними особливостями працівника та вимогами, які висуває його професійна позиція [1, с. 11].

Т. Настич, О. Головіна диференціюють такі симптоми виснаження: емоційний дефіцит, емоційна відчуженість, деперсоналізація, психосоматичні та психовегетативні порушення [8, с. 218]. В цьому сенсі особливої уваги вимагає аналіз дефініцій емоційного вигорання та відокремлення останнього від професійного вигорання.

А. Івасюк акцентує увагу на тому, що у наукових дослідженнях простежується розмежування поняття емоційного вигорання на такі різновиди, як психічне (психологічне) та професійне вигорання, що зумовлює необхідність уточнення їхніх змістових відмінностей. На перший погляд, на думку дослідника, ці поняття видаються тотожними, однак їх диференціація стає можливою з урахуванням чинників, які детермінують розвиток вигорання. Саме природа та джерела стресового впливу дають змогу розглядати вигорання крізь призму психічних, емоційних або професійних позицій. У своїй основі цей синдром пов'язаний з виснаженням емоційної сфери особистості, зниженням психологічних та енергетичних ресурсів, відчуттям хронічної втоми й внутрішньої спустошеності. Професійний вимір вигорання виокремлюється тоді, коли визначальним стає вплив умов і змісту трудової діяльності на психічне та фізичне здоров'я працівника. У цьому контексті синдром емоційного вигорання загалом розглядається як узагальнююче поняття, що охоплює як професійне, так і психічне вигорання [5].

О. Льошенко та В. Кондратьєва вважають, що синдром емоційного вигорання можна розглядати як форму дистресу, яка досягає критичного рівня інтенсивності. Водночас момент переходу звичайного стресового стану у вигорання залишається розмитим і важко піддається чіткому визначенню, що ускладнює його своєчасну діагностику та профілактику [7, с. 106].

Л. Водянка, Д. Суховерхова, А. Занюк, посиляючись на Г.Дж. Фрейденберґера, який ввів поняття «синдром емоційного вигорання» у 1974 році, використовують його для позначення особливого психоемоційного стану, який характеризується глибокою втомою,

деморалізацією та відчуттям професійного розчарування. Такий стан «автор визначення» спостерігав у працівників психіатричних установ, які перебували в умовах постійної емоційної напруги, що виникала внаслідок інтенсивної взаємодії з пацієнтами в процесі надання допомоги [2, с. 51].

Л. Чеканська і В. Ставицька, відповідно до підходу Всесвітньої організації охорони здоров'я, трактують синдром вигорання як стан комплексного виснаження (фізичного, емоційного та мотиваційного), який супроводжується зниженням ефективності професійної діяльності, стійким відчуттям втоми та порушеннями сну. Цей стан також асоціюється з підвищеною вразливістю до соматичних розладів і формуванням дезадаптивних способів подолання напруження, зокрема через використання психоактивних речовин задля короткочасного полегшення, що може призводити до форм залежної поведінки. У межах цього підходу синдром вигорання розглядається як специфічна стресова реакція організму на тривалий вплив виснажливих умов праці, надмірну професійну залученість та систематичне ігнорування потреби у відновленні ресурсів [10, с. 154].

Отже, узагальнення запропонованих теоретичних підходів дає підстави стверджувати, що емоційне та професійне вигорання є тісно пов'язаними, але не тотожними феноменами. Емоційне вигорання виступає ширшою категорією, що охоплює як загальне психоемоційне виснаження, так і його професійну форму, зумовлену умовами трудової діяльності. Професійне вигорання, у свою чергу, є специфічною формою емоційного виснаження, що виникає переважно під впливом тривалого службового навантаження, високої відповідальності та постійної взаємодії з людьми. Обидва стани характеризуються спільними симптомами, такими як емоційна відстороненість, деперсоналізація, зниження адаптивних ресурсів та порушення у сфері психофізичного здоров'я, що обґрунтовує необхідність їх спільного, але диференційованого аналізу в межах психологічної науки.

Задля емпіричної перевірки ступеня та характеру взаємозв'язку між рівнем професійного вигорання та домінуючими стратегіями поведінки у конфліктних ситуаціях серед

працівників поліції було організовано та проведено дослідження з використанням кількісного підходу. Вибіркову сукупність становили 52 респонденти – поліцейські віком від 23 до 35 років, які мають стаж професійної діяльності щонайменше один рік. Опитування здійснювалося у дистанційному форматі за допомогою електронної форми “Google Forms”, що забезпечило оперативний збір даних та дотримання принципів добровільності й анонімної участі.

Для оцінювання рівня професійного вигорання застосовано опитувальник К. Маслач [3], який дає змогу визначити вираженість трьох ключових компонентів синдрому, а саме емоційного виснаження, деперсоналізації та редукції особистісних досягнень.

Аналіз стратегій поведінки в конфліктних ситуаціях здійснювався на основі методики К.У. Томаса [4], яка дає змогу дослідити п'ять типових стилів реагування, як-от змагання, співпраця, компроміс, уникнення та пристосування.

Вибраний інструментарій вважаємо валідним і надійним для вивчення досліджуваних психологічних конструктів у професійному середовищі, зокрема серед представників силових структур.

На першому етапі емпіричного дослідження респондентам було запропоновано пройти опитування за методикою К. Маслач. Узагальнені результати графічно представлено на рис. 1.

Отримані дані свідчать про те, що найбільш вираженою складовою частиною синдрому

професійного вигорання серед поліцейських є емоційне виснаження: у 38,5% респондентів воно виявлено на високому рівні, ще у 42,3% – на середньому, що загалом дає змогу говорити про домінування хронічної психоемоційної перевтоми в професійному середовищі. Це може бути наслідком постійного впливу стресових факторів, оперативного навантаження, змішаного графіку роботи та відсутності достатнього відпочинку.

Менш інтенсивною, проте все ще значущою є деперсоналізація – знеособлене, емоційно відсторонене ставлення до професійних обов'язків або осіб, з якими здійснюється службова взаємодія. Високий рівень цього показника виявлено у 25% респондентів, у 40,4% він на середньому рівні. Це може свідчити про намагання працівників дистанціюватися від емоційно насичених аспектів професійної діяльності як захисну реакцію на хронічне навантаження.

У свою чергу, редукція особистісних досягнень (зниження суб'єктивного відчуття професійної ефективності та цінності власної праці) виявлена на високому рівні у 34,6% учасників дослідження. Середній рівень цього показника виявлено у 44,%, що свідчить про потенційно ризиковану тенденцію до втрати внутрішньої мотивації, відчуття компетентності й професійної задоволеності.

Загалом отримані результати дають підстави стверджувати, що серед поліцейських спостерігається доволі високий рівень психоемоційного напруження, що супроводжується

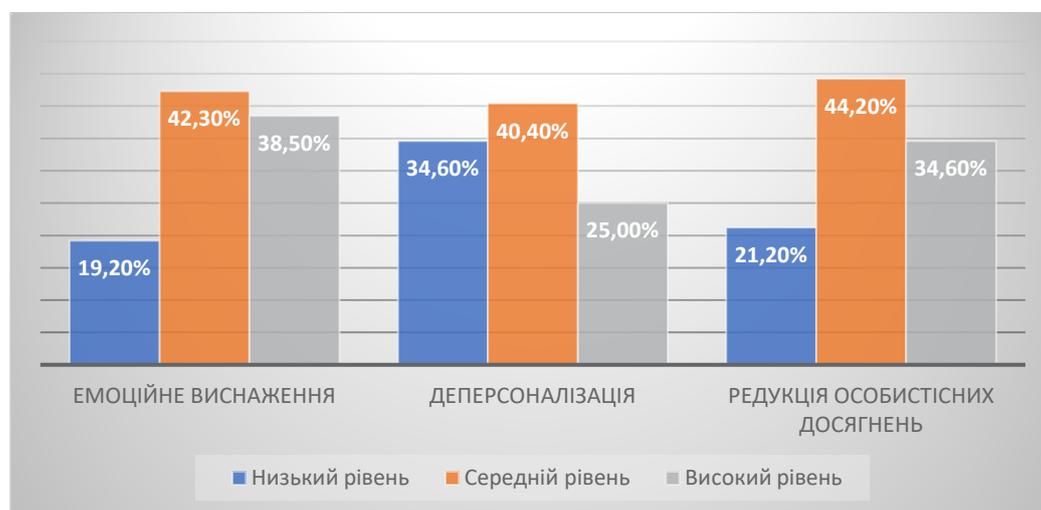

Рис. 1. Розподіл респондентів за рівнем вираженості складових частин професійного вигорання

стійкими ознаками професійного вигорання з переважною виразністю емоційного виснаження.

На другому етапі дослідження для вивчення особливостей поведінки поліцейських у конфліктних ситуаціях було використано методику К.У. Томаса «Стратегії поведінки людини у конфліктній ситуації». Отримані результати подано на рис. 2.

Отримані результати свідчать про те, що найвищу частку серед опитаних становлять респонденти, які тяжіють до стилю співпраці: 42,3% поліцейських демонструють високий рівень цієї стратегії. Це може свідчити про наявність конструктивного підходу до розв'язання конфліктів, орієнтацію на взаємну вигоду, а також розвинені навички комунікації та врівноважену емоційну регуляцію. Доволі високі показники виявлено також за шкалою компромісу: 36,5% осіб схильні до пошуку взаємоприйнятних рішень, що свідчить про гнучкість у поведінці та прагнення зберегти баланс інтересів.

Натомість стратегія змагання виявлена на високому рівні у 28,8% респондентів, що свідчить про схильність частини поліцейських до наполегливого відстоювання власної позиції, що може бути як ресурсом рішучості, так і потенційним фактором конфліктної ескалації у разі недостатньої емоційної регуляції.

Стратегії уникнення та пристосування переважають здебільшого на низькому або середньому рівні, хоча у 21,2% (пристосування) та 23,1% (уникнення) респондентів ці стилі поведінки є домінантними. Це може свідчити про формування захисних механізмів уникнення прямої конфронтації в ситуаціях напруженої взаємодії.

Загалом отримані результати свідчать про переважання адаптивних і конструктивних стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях серед поліцейських, що потенційно може знизувати ризики деструктивного розвитку конфлікту в службовій діяльності.

Задля встановлення характеру взаємозв'язків між рівнем професійного вигорання та домінантними стратегіями поведінки у конфліктних ситуаціях було проведено кореляційний аналіз за коефіцієнтом Пірсона. Розрахунок здійснювався між шкалами опитувальника К. Маслач та К.У. Томаса. Отримані результати подано в табл. 1.

Результати кореляційного аналізу вказують на наявність статистично значущих взаємозв'язків між окремими складовими частинами синдрому професійного вигорання та вибраними стратегіями поведінки у конфліктних ситуаціях. Зокрема, встановлено позитивну кореляцію між емоційним виснаженням і такими стратегіями, як змагання ($r = 0,41$;

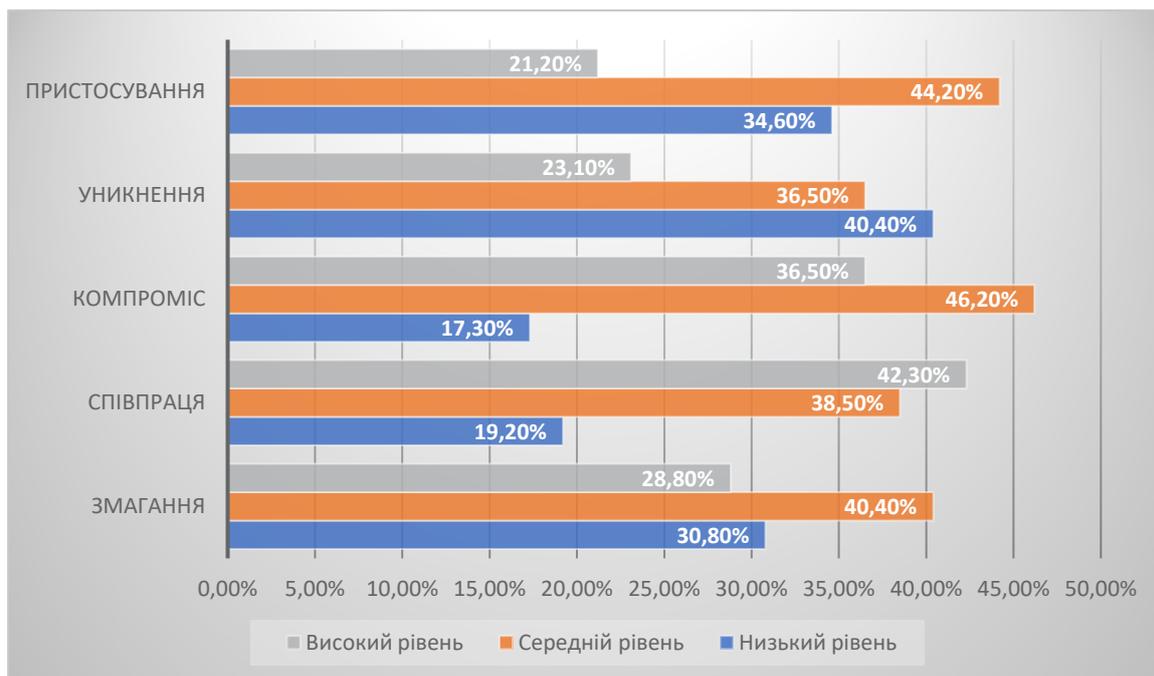

Рис. 2. Розподіл респондентів за домінантними стратегіями поведінки у конфліктних ситуаціях

Кореляційні зв'язки між компонентами професійного вигорання та стратегіями поведінки у конфлікті (коефіцієнт Пірсона, r)

	Змагання	Співпраця	Компроміс	Уникнення	Прийняття
Емоційне виснаження	0,41*	-0,38*	-0,21	0,44*	0,31
Деперсоналізація	0,47**	-0,35*	-0,19	0,40*	0,36*
Редукція досягнень	-0,22	-0,52**	-0,33*	0,27	0,39*

$p < 0,05$) та уникнення ($r = 0,44$; $p < 0,05$), що свідчить про схильність осіб з вищим рівнем виснаження до ескалаційних або захисних форм поведінки в конфлікті.

Подібна тенденція простежується й щодо деперсоналізації, яка демонструє помірний позитивний зв'язок зі змаганням ($r = 0,47$; $p < 0,01$), уникненням ($r = 0,40$; $p < 0,05$) та прийняттям ($r = 0,36$; $p < 0,05$), що може свідчити про емоційне дистанціювання й втрату гнучкості у поведінці.

Натомість редукція особистісних досягнень демонструє негативну кореляцію зі співпрацею ($r = -0,52$; $p < 0,01$), компромісом ($r = -0,33$; $p < 0,05$) та слабший, але значущий зв'язок з прийняттям ($r = 0,39$; $p < 0,05$), що може свідчити про зниження конструктивної активності й продуктивності в конфліктній взаємодії у разі знецінення власного професійного внеску.

Загалом отримані результати підтверджують припущення про взаємозв'язок між емоційним станом поліцейських та їхніми поведінковими реакціями в умовах конфлікту, а також вказують на необхідність подальшого вивчення цих зв'язків у контексті профілактики професійного вигорання та розвитку ефективних комунікативних стратегій.

Висновки. У результаті проведеного теоретико-емпіричного дослідження було виявлено наявність статистично значущого взаємозв'язку між рівнем професійного вигорання та домінуючими стратегіями поведінки у конфліктних ситуаціях серед поліцейських.

Найбільш вираженою складовою частиною синдрому вигорання є емоційне виснаження, що корелює з конфліктними стилями змагання та уникнення. Натомість високий рівень співпраці та компромісу пов'язаний з нижчим рівнем редукції особистісних досягнень. Отримані дані свідчать про те, що погіршення психоемоційного стану поліцейських супроводжується зниженням ефективності їхньої поведінки у конфліктних ситуаціях.

Це підтверджує необхідність запровадження цілеспрямованих психологічних інтервенцій, спрямованих на профілактику вигорання та розвиток конструктивних стратегій конфліктної взаємодії у професійному середовищі.

Перспективи подальшого дослідження вбачаємо у розширенні вибірки за рахунок представників різних регіонів та підрозділів поліції, а також поглибленому аналізу рольових, гендерних та організаційних чинників, що модифікують взаємозв'язок між професійним вигоранням і поведінкою в конфліктних ситуаціях.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Вавринів О., Яремко Р. Особливості професійного вигорання фахівців ризиконебезпечних професій. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія: Психологічна*. 2022. № 2. С. 10–16. DOI: <https://doi.org/10.32782/2311-8458/2022-2-2>.
2. Водянка Л., Суховерхова Д., Занюк А. Поняття емоційного вигорання та його профілактика. *Інвестиції: практика та досвід*. 2022. № 3. С. 49–53. DOI: 10.32702/2306 6814.2022.3.49.
3. Гнускіна Г. Психологічні чинники професійного вигорання у підприємців: дис. ... канд. псих. наук: 19.00.10. Київ, 2016. 165 с.
4. Гриньова Н., Петлюк А. Конфліктна поведінка студентів-психологів під час навчання у закладах вищої освіти. *Психологічний журнал*. 2019. № 1. URL: <http://psyj.udpu.edu.ua/article/view/152557> (дата звернення: 12.12.2025).
5. Івасюк А. Генеза емоційного вигорання особистості. *Вісник Національного університету оборони України*. 2024. С. 71–80. DOI: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-78-2-71-80>.
6. Лаврова М. Теоретичний аналіз сучасних поглядів на поняття «емоційне вигорання». *Вісник Одеського національного університету. Серія: Психологія*. 2014. № 19 (2 (32)). С. 194–202. DOI: [https://doi.org/10.18524/2304-1609.2014.2\(32\).135099](https://doi.org/10.18524/2304-1609.2014.2(32).135099).

7. Льошенко О., Кондратьєва В. Діагностика, профілактика, корекція синдрому «емоційного вигорання». *Вісник Львівського університету. Серія: Психологічні науки*. 2021. № 10. С. 105–112. DOI <https://doi.org/10.30970/PS.2021.10.15>.

8. Настич Т., Головіна О. Професійне вигорання поліцейських як чинник професійної деформації. *Проблеми формування громадянського суспільства в Україні: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф.*, 12 квітня 2018 року. Дніпро: ДДУВС, 2018. С. 216–219.

9. П'янківська Л. В. Історико-етимологічний аспект поняття синдрому «емоційного вигорання». *Міжнародні Челпанівські психолого-педагогічні читання*. 2015. № 13. С. 306–313.

10. Чеканська Л., Ставицька В. Сутність поняття «емоційне вигорання» в контексті різноманітних психологічних концепцій. *Психологія: від теорії до практики. Інноваційні технології в роботі практичного психолога: матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції*, 30 травня 2024 року. Суми: НВВ КЗ СОІППО, 2024. С. 154–157.

REFERENCES:

1. Vavryniiv, O., & Yaremko, R. (2022). Osoblyvosti profesiinoho vyhorannia fakhivtsiv ryzykonebezpechnykh profesii [Peculiarities of professional burnout among high-risk professionals]. *Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav. Serii: Psykholohichna*, (2), 10–16. DOI: <https://doi.org/10.32782/2311-8458/2022-2-2> [in Ukrainian].

2. Vodianka, L., Sukhovetska, D., & Zaniuk, A. (2022). Poniattia emotsiinoho vyhorannia ta jogo profilyaktyka [The concept of emotional burnout and its prevention]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (3), 49–53. DOI: [10.32702/23066814.2022.3.49](https://doi.org/10.32702/23066814.2022.3.49) [in Ukrainian].

3. Hnuskina, H. (2016). Psykholohichni chynnyky profesiinoho vyhorannia u pidpriemstsv [Psychological factors of professional burnout among entrepreneurs]. *Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

4. Hrynova, N., & Petliuk, A. (2019). Konfliktna povedinka studentiv-psykholohiv pid chas navchannia u zakladakh vyshchoi osvity [Conflict behavior of psychology students during studies in higher education institutions]. *Psykholohichni zhurnal*, (1). Retrieved from <http://psyj.udpu.edu.ua/article/view/152557> (accessed: 12.12.2025). [in Ukrainian].

5. Ivasiuk, A. (2024). Heneza emotsiinoho vyhorannia osobystosti [The genesis of emotional burnout of personality]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu oborony Ukrainy*, 71–80. DOI: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-78-2-71-80>. [in Ukrainian].

6. Lavrova, M. (2014). Teoretychnyi analiz suchasnykh pohliadiv na poniattia “emotsiine vyhorannia” [Theoretical analysis of modern views on the concept of “emotional burnout”]. *Visnyk Odeskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Psykholohiia*, 19 (2 (32)), 194–202. DOI: [https://doi.org/10.18524/2304-1609.2014.2\(32\).135099](https://doi.org/10.18524/2304-1609.2014.2(32).135099). [in Ukrainian].

7. Lioshenko, O., & Kondratieva, V. (2021). Diahnostyka, profilyaktyka, korektsiia syndromu “emotsiinoho vyhorannia” [Diagnosis, prevention, and correction of emotional burnout syndrome]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Serii: Psykholohichni nauky*, (10), 105–112. DOI: <https://doi.org/10.30970/PS.2021.10.15>. [in Ukrainian].

8. Nastych, T., & Holovina, O. (2018). Profesiine vyhorannia politseiskykh yak chynnyk profesiinoi deformatsii [Professional burnout of police officers as a factor of professional deformation]. In *Problemy formuvannia hromadianskoho suspilstva v Ukraini: materialy Vseukr. nauk.-prakt. konf.*, 12 kvitnia 2018 roku (pp. 216–219). Dnipro: DDUVS. [in Ukrainian].

9. P'iankivska, L. (2015). Istoryko-etymolohichni aspekt poniattia syndromu “emotsiinoho vyhorannia” [Historical and etymological aspect of the concept of emotional burnout syndrome]. *Mizhnarodni Chelpanivski psykholo-pedahohichni chytannia*, (13), 306–313. [in Ukrainian].

10. Chekanska, L., & Stavytska, V. (2024). Sutnist poniattia “emotsiine vyhorannia” v konteksti riznomanitnykh psykholohichnykh kontseptsii [The essence of the concept “emotional burnout” in the context of various psychological concepts]. In *Psykholohiia: vid teorii do praktyky: Innovatsiini tekhnolohii v roboti praktychnoho psykholoha: materialy VII Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii*, 30 travnia 2024 roku (pp. 154–157). Sumy: NVV KZ SOIPPO. [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 15.12.2025

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 21.01.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 19.03.2026